

Η συζήτηση στη Βουλή για την κύρωση των συμφωνιών για τις ΑΟΖ μεταξύ Ελλάδας και Αιγύπτου, Ιταλίας αντίστοιχα, ανέδειξε την κλιμάκωση των επικίνδυνων σχεδίων από μεριάς της αστικής τάξης στην Ελλάδα στο πλαίσιο του αντιδραστικού και άδικου και από τις δύο πλευρές ανταγωνισμού με την αστική τάξη της Τουρκίας,

καθώς και των σχεδιασμών των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών και ιμπεριαλιστικών οργανισμών που παρεμβαίνουν στην Ανατολική Μεσόγειο.

Το κύριο αντικείμενο αυτών των επιδιώξεων, αλλά και του ανταγωνισμού με την Τουρκία, δεν είναι το εύρος της Αιγιαλίτιδας ζώνης στο Ιόνιο, ούτε καν στο Αιγαίο, παρά τη συστράτευση -έστω με διαφορετική δικαιολόγηση- του συνόλου των πολιτικών δυνάμεων στην υποστήριξη της θέσης για αλλαγή των θαλάσσιων συνόρων με την Τουρκία, που από το 1936 έχουν οριστεί στα 6 ναυτικά μίλια.

Η αστική τάξη στην Ελλάδα επιχειρεί μια συνολική αναβάθμιση της θέσης της στην περιοχή με επιθετικές, τυχοδιωκτικές πρωτοβουλίες, αφενός στο πλαίσιο της συμμετοχής της σε NATO (μαζί με την Τουρκία) και ΕΕ και αφετέρου της διαμόρφωσης αξόνων θανάτου με τη χούντα της Αιγύπτου και το Ισραήλ, κράτος χωροφύλακα των ΗΠΑ στην περιοχή. Η βασική της υπόθεση είναι ότι αυτό μπορεί να επιτευχθεί μέσω του ελέγχου των ενεργειακών πόρων (εξόρυξη υδρογονανθράκων) και δρόμων μεταφοράς ενέργειας στην Ευρώπη (αγωγός EasteMed), μέσω παράλληλου αποκλεισμού της Τουρκίας.

Απέναντι στην εκδίπλωση των επιθετικών σχεδιασμών της αστικής τάξης της Τουρκίας που βασίζεται στη σχετική διαφορά ισχύος, στην ιδιότυπη σχέση της με τη Ρωσία αλλά και τις φιλοδοξίες για ηγεμονία στο πλαίσιο του μουσουλμανικού κόσμου, η ελληνική ολιγαρχία αξιοποιεί στα δικά της επιθετικά σχέδια τη σχέση της με την ΕΕ, αλλά και την ήδη δρομολογημένη πρόθεσή της για σχεδόν άνευ όρων παραχώρηση των ενεργειακών πηγών στις πολυεθνικές των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών.

Από τη μεριά τους δυνάμεις όπως οι ΗΠΑ, η Γαλλία, η Ιταλία, η ΕΕ και το NATO συνολικά, αλλά και με άλλο τρόπο η Ρωσία που διεκδικεί αναβαθμισμένο ρόλο στη Μεσόγειο μετά την ενίσχυση της θέσης της στη Συρία, παρεμβαίνουν άμεσα στρατιωτικά, πολιτικά και διπλωματικά, μέσω των πολυεθνικών εξόρυξης, αλλά και μέσω του ελέγχου δια της «επιδιαιτησίας» που ασκούν σε Ελλάδα και Τουρκία, κάτω από την ομπρέλα ενός ψευδεπίγραφου «διαλόγου».

Ο «διάλογος» που πρεσβεύουν έχει τόση σχέση με την πραγματικότητα όσο η ειρήνη με το μακελειό και την καταστροφή που προκάλεσαν σε Συρία και Λιβύη.

Κοινός παρονομαστής των σχεδίων όλων αυτών των δυνάμεων είναι η ληστρική καπιταλιστική επέκταση στις Διεθνείς Θάλασσες μέσω της περιβαλλοντοκτόνας εξόρυξης ορυκτών καυσίμων στις ΑΟΖ σε εποχή κλιματικής αλλαγής και περιβαλλοντικής κρίσης. Μοχλός σε αυτή την προσπάθεια είναι η ανακήρυξη Αποκλειστικών Οικονομικών Ζωνών εκμετάλλευσης στις διεθνείς θάλασσες και η προσπάθεια επέκτασης ουσιαστικά της κρατικής κυριαρχίας και ταύτισή της με τις ΑΟΖ.

Αν για τον καπιταλισμό γενικά αποτελεί βασικό «νόμο» η ανάγκη της διαρκούς επέκτασης ακόμη και με άλματα «αποικιοποίησης» της στεριάς και της θάλασσας και βιασμού του περιβάλλοντος ή/και με τίμημα τον πόλεμο,

αν για την αστική τάξη στην Ελλάδα η νέα «Μεγάλη Ιδέα» των εξορύξεων στις ΑΟΖ και του ελέγχου στην Ανατολική Μεσόγειο μέσω του περίφημου σχήματος «ΕλλάδαΧ4», αποτελεί μονόδρομο για την αντιστάθμιση της απώλειας ειδικού βάρους στο πλαίσιο της ΕΕ και προϋπόθεση για την καπιταλιστική ανασυγκρότηση και εδραίωση του συσχετισμού σε βάρος της εργατικής τάξης που της πρόσφεραν τα μνημόνια της ΕΕ,

αν για την αστική τάξη της Τουρκίας και το καθεστώς Ερντογάν, ο πολεμικός σωβινισμός αποτελεί το συμπλήρωμα της τρομοκρατικής εκστρατείας κατά των λαϊκών ελευθεριών στο εσωτερικό της χώρας και την ένταση ζωής έναντι της βαθιάς οικονομικής κρίσης,

αν για όλες τις ηγεμονικές καπιταλιστικές, ιμπεριαλιστικές χώρες και μπλοκ, η δοκιμή των υπερσύγχρονων όπλων σε παιχνίδια πολέμου στην Ανατολική Μεσόγειο, συνιστά προώθηση των πωλήσεών τους και «στήριξη» των «συμμάχων» και ταυτόχρονα αντιπάλων μεταξύ τους «πελατών»,

αν για τις πολυεθνικές εξόρυξης, η Ανατολική Μεσόγειος και η εξόρυξη και μεταφορά σε χιλιάδες μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας ορυκτών καυσίμων με όλους τους τεράστιους περιβαλλοντικούς κινδύνους που αυτό έχει, σημαίνει κέρδη και γόητρο, για τους λαούς της Ελλάδας και της Τουρκίας, όλα τα προηγούμενα, όχι απλά δεν σημαίνουν κάτι καλό ή έστω καλύτερο, αλλά συνιστούν απειλή για την ειρήνη, την αναγκαία προοπτική αδελφικής συνεργασίας σε ένα βιώσιμο περιβάλλον, αλλά και δυσβάστακτα βάρη μέσω του ανταγωνισμού των εξοπλισμών, μα και όλες τις καταστροφικές συνέπειες που επιφέρουν η εθνικιστική ψύχωση και η ρητορική μίσους.

Η συζήτηση στη Βουλή, ανέδειξε επίσης την ένοχη συναίνεση ή ανοχή από το σύνολο των κοινοβουλευτικών δυνάμεων, περιλαμβανομένης δυστυχώς και της Αριστεράς. Το ΚΙΝΑΛ είναι υπέρ σε όλα και ψηφίζει ΝΑΙ σε όλα. Ο ΣΥΡΙΖΑ δήλωσε υπέρ σε όλα και δήλωσε παρών στην προώθησή τους. Η ακροδεξιά Ελληνική Λύση υπερθεμάτισε πλειοδοτώντας σε εθνικιστική πλειοδοσία, καταγγέλλοντας «υποχωρήσεις». Το ΚΚΕ, την ίδια ώρα που δηλώνει θεωρητικά «κατά της αλλαγής των συνόρων», προτείνει το ίδιο αλλαγή των συνόρων με την Τουρκία, κατηγορώντας την κυβέρνηση ότι τα επεκτείνει στα 12 ν.μ. μόνο στο Ιόνιο, ενώ την ίδια στιγμή ακόμη πιο ρητά από τη ΝΔ ταυτίζει τις ΑΟΖ συλλήβδην με τα κυριαρχικά δικαιώματα, υιοθετώντας πλήρως τις «εθνικές διεκδικήσεις». Το ΜΕΡΑ25 περιορίζει την κριτική του στις διμερείς συμφωνίες αντί για μια πολυμερή συνάντηση που προτείνει, μιλώντας με τη σειρά του για «παραχωρήσεις», ενώ εντύπωση κάνει η υποβάθμιση του θέματος των εξορύξεων, που κατά τα άλλα έχει δηλώσει πως είναι εναντίον.

Οι δυνάμεις του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της ΝΚΑ, θα δώσουν όλες τις δυνάμεις τους ώστε να δυναμώσει μέσα στην αριστερά και το ευρύτερο λαϊκό κίνημα, η ταξική, διεθνιστική θέση και στάση, με γνώμονα την ειρήνη, τον «πόλεμο» στις πολεμικές προετοιμασίες, τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα του λαού μας, όπως και των γειτονικών λαών, με αποτίναξη των ιμπεριαλιστικών δεσμών και της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Ιδιαίτερη σημασία έχει η οικοδόμηση κοινής διεθνιστικής αγωνιστικής στάσης μεταξύ των εργατικών, αριστερών και κομμουνιστικών δυνάμεων σε Ελλάδα και Τουρκία.

Αγώνας για να ηττηθεί η πολεμική προετοιμασία και η εθνικιστική υστερία, ανατροπή των εξοπλιστικών προγραμμάτων προς όφελος των κοινωνικών αναγκών.

Πάγωμα όλων των εξορύξεων των πολυεθνικών, ακύρωση των συμβάσεων παραχώρησης στις ΑΟΖ και στη θάλασσα.

Έξοδος Τουρκίας και Ελλάδας από το ΝΑΤΟ, έξω οι αμερικανικές βάσεις και δυνάμεις και στις δύο χώρες.

Ενάντια σε κάθε είδους αλλαγή ή απειλή αλλαγής χερσαίων ή θαλάσσιων συνόρων μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Καμιά συμμετοχή του ελληνικού στρατού σε ιμπεριαλιστικές αποστολές του ΝΑΤΟ, της ΕΕ ή άλλων εκτός συνόρων. Αποχώρηση των τουρκικών (τακτικών και μισθοφορικών) στρατευμάτων από Συρία, Λιβύη.

Δικαιώματα και ελευθερίες στους στρατευμένους.

Κύπρος ενιαία και αδέσμευτη από ιμπεριαλιστικές κηδεμονίες και πατρωνίες από Τουρκία και Ελλάδα, αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής και όλων των στρατευμάτων, κατάργηση στρατιωτικών βάσεων (Βρετανίας κ.α.), πλήρης σεβασμός των δικαιωμάτων Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Πλήρη δικαιώματα και ελεύθερη μετακίνηση των προσφύγων πολέμων και φτώχειας, με κατάργηση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας.